

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5839/06
11.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником суда Јеленом Тишма – Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", кога заступају АБ и АВ, адвокати, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије – Пореска управа – Регионални центар Београд број 7311-133/07 од 10.05.2007. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 11.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Министарства финансија Републике Србије – Пореска управа – Регионални центар Београд бр. 4139-161/2006 од 17.10.2006. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе – Филијале Врачар број 47/1-242/06 од 07.07.2006. године, по предмету бр. 219756612, 219756629, 219756637, 219756645, од 21.07.2006. године по предметима број 219756766, 219756758, 219756774, 219756782, од 10.07.2006. године, по предметима 219756661, 219756670, 219756688, од 19.07.2006. године, по предмету број 219756653, од 28.06.2006. године, по предмету број 219756557, од 17.07.2006. године, по предмету број 219756740.

Ожалбеним решењима тужиоцу је у поступку теренске контроле правилности и тачности података исказаних у пореским пријавама (обрасци ПППДВ) утврђено право на порески кредит ПДВ и обавезе ПДВ-а, у износима и у пореским периодима ближе наведеним у диспозитива решења, начин обрачуна и уплате камате за сваки порески период почев од првог наредног дана по истеку рока прописаног чланом 51. Закона о ПДВ до датума уплате, наложено је плаћање утврђених обавеза у року од 8 дана као и одговарајућег књижења у пословним књигама тужиоца.

Поднетом тужбом, као и допунама тужбе од 29.01.2007. године и 04.06.2007. године, тужилац оспорава наведено решење због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде Закона о општем управном поступку и погрешне примене материјалног права, односно погрешне примене одредби Закона о пореском поступку и пореској администрацији, Закона о порезу на додатну вредност и Закона о планирању и изградњи. Указује да је изрека нејасна јер се не може закључити о којим жалбама је тужени орган одлучивао, да је тужилац уложио жалбу против 8 првостепених решења који имају исти број а разликују се само по броју предмета, као да и тужени није оценио жалбене наводе. Такође наводи да је тужилац са 4 физичка лица – сувласника раније постојећег објекта у Улици Војводе Степе број 113 у Београду, закључио 4 уговора о заједничкој градњи (суинвестирању) 22.10.2003. године пре добијања одобрења за изградњу и да је у моменту добијања грађевинске дозволе (16.01.2004. године) имао статус инвеститора, без обзира што је грађевинска дозвола гласила на сувласнике раније постојећег објекта. Сматра да је погрешан став туженог органа да тужилац није инвеститор објекта у смислу члана 2. став 1. Закона о планирању и изградњи и да се на основу дефиниције из овог закона такав закључак не може извући тим пре што Закон о ПДВ не даје дефиницију инвеститора. Сматра да је тужилац својину на објекту стекао грађењем у складу са чланом 21. Закона о основама својинско – правних односа јер је од свог материјала и својим радом изградио нов објекат, па је инвеститор новоизграђеног објекта по самом закону, због чега је његова обавеза била да плати ПДВ приликом прве продаје посебних делова зграде који су њему припали према уговорима о заједничкој изградњи. Наводи да је извршио упис права својине у земљишним књигама на основу уговора о заједничкој градњи и то без плаћања пореза на пренос апсолутних права јер је земљишно књижни суд прихватио да је тужилац својину стекао грађењем, па је и упис права својине физичких лица по основу уговора о купопродаји извршен преко тужиоца као ван књижног власника. По наводима тужиоца један исти другостепени орган је заузео различито становиште по питању обавезе тужиоца на плаћање ПДВ-а, односно пореза на пренос апсолутних права јер је тужилац за пореску Филијалу Вождовац инвеститор и обвезник ПДВ-а за изграђени део објекта после 01.01.2005. године, а за пореску Филијалу Врачар тужилац није инвеститор објекта и обвезник је плаћања пореза на пренос апсолутних права. Указује да је основицу за обрачун ПДВ-а, требало утврдити као стварну вредност рада и материјала који је тужилац уложио у изградњу објекта и то по окончаној ситуацији број 85/06 од 28.02.2006. године, након добијања употребне дозволе, а не по тржишној вредности. Како је по становишту тужиоца, тужилац стекао својину изградњом он је први промет извршио у моменту продаје посебних делова новоизграђеног објекта и тада је постао обвезник ПДВ-а, због чега је тужилац обрачунао и извршио плаћање ПДВ-а, па не постоје никакве додатне обавезе

тужиоца за плаћање ПДВ-а, како је то утврђено првостепеним решењима и оспореним решењима. Из наведених разлога предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У току спора тужени је 10.05.2007. године донео ново решење под бројем 7311-133/07 којим је у ставу првом диспозитива одбијена као неоснована жалба тужиоца, изјављена против решења Пореске управе – Филијала Врачар ближе описаним у диспозитиву решење од 17.10.2006. године, а у ставу другом диспозитива констатовано је да се тим решењем замењује решење Пореске управе – Регионални центар Београд број 4139-161/2006 од 17.10.2006. године.

Тужилац је поднеском од 03.12.2007. године проширио тужбу и на новодонето решење од 10.05.2007. године поступајући по решењу Врховног суда Србије У. 5839/06 од 23.11.2007. године. Навео је да је тужени орган доносећи ново решење повредио правила поступка јер није имао овлашћење да измени оспорено – утужено решење у смислу члана 192. и 201. Закона о општем управном поступку. Пошто је тужени донео идентично решење у ставу првом диспозитива као и раније – утужено решење, тужилац је у целини остао при наводима из поднете тужбе и допунама тужбе и предложио је да суд тужбу уважи и поништи решење од 17.10.2006. године и решење од 10.05.2007. године.

Тужени орган се није изјаснио на допуне тужбе са прилозима од 29. 01. 2007. године и 04. 06. 2007. године до доношења одлуке.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима и испитујући законитост оспореног решења у оквиру овлашћења из члана 39. истог Закона, након разматрања тужбе, одговора на тужбу од 18. 05. 2007. године и целокупних списа предмета, Врховни суд Србије је оценио:

Тужба није основана.

По оцени Врховног суда Србије тужени орган није повредио одредбе Закона о општем управном поступку и одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији, када је позивајући се на одредбе члана 154. став 1. и 2. и чл. 160. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и одредбе члана 192. и члана 251. Закона о општем управном поступку донео оспорено решење од 10.05.2007. године, којим је заменио решење од 17.10.2006. године, отклањајући незаконитости у поступку доношења решења од 17.10.2006. године, због којих би суд то решење могао да поништи.

Према стању у списима закључком Министарства финансија Републике Србије – Пореска управа – Регионални центар Београд број 4139-161/2006 од 24.10.2006. године спојено је у један поступак, одлучивање по жалбама тужиоца изјављеним против решења Филијале Врачар у смислу члана 117. Закона о општем управном поступку, који је уручен тужиоцу, па су неосновани наводи тужбе да се из диспозитива на може закључити о којим жалбама је тужени орган одлучивао и да је диспозитив оспореног решења нејасан, јер се из садржаја списа, као и ургенције тужиоца за одлучивање по уложеним жалбама од 27.10.2006. године, види да је тужилац изјавио жалбе против решења Пореске управе – Регионални центар Београд – Филијале Врачар, означена под истим бројем 47/1-242/06 од 07.07.2006. године; од 21.07.2006. године; од 10.07.2006. године; од 19.07.2006. године; од 28.06.2006. године и од 17.07.2006. године, која су донета по 14 предмета означених бројевима, а што чини садржај диспозитива оспореног решења.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења, утврђено је да је порески инспектор Филијале Врачар у поступку теренске контроле код пореског обвезника Предузећа "АА" извршио контролу евиденције ПДВ рачуна прописаних Правилником о облику, садржини и начину вођења евиденције о ПДВ ("Службени гласник РС", бр. 107/2004) који се воде ради правилног обрачунавања и плаћање ПДВ, правилност и тачности састављања прегледа обрачуна ПДВ за порески период од 01.01.2005. године, о чему су састављени записници о контроли број 47/1-242/06 од 26.06.2006. године, и број 47/1-368/06 од 12.07.2006. године који су достављени тужиоцу. У поступку контроле порески инспектори извршили су и контролу евиденција о издатим и примљеним рачунима, који обезбеђују вршење контроле у смислу члана 46. Закона о ПДВ ("Службени гласник РС", бр.84/2004,86/2004) и члана 2. став 2. Правилника о облику, садржини и начину вођења евиденција о ПДВ и података унетих у пореску пријаву ПДВ за период од 01.01.2005. године до 31.06.2006. године. У поступку контроле утврђено је да је порески обвезник у складу са чланом 65. Закона о ПДВ на дан 31.12.2004. године, извршио попис грађевинских објеката чија је изградња у току и предао пописну листу Пореској управи – Филијали Врачар у којој је наведена и стамбено – пословна зграда површине __м² у аа са степеном изграђености на дан 31.12.2004. године од 52,93 %. У пописној листи тужилац је наведен као инвеститор објекта и главни извођач радова. Према документацији у списима грађевинска дозвола права коришћења грађевинског земљишта и права грађења објекта у Улици аа гласи на физичка лица ВВ, ГГ, ДД и ИИ, са којима је тужилац 2003. године закључио уговор о заједничкој градњи и суинвестирању у коме се тужилац наводи као инвеститор, а физичка лица на која гласи грађевинска дозвола, као суинвеститори. Према образложењу оспореног решења тужени орган је стао на становиште да се у случају изградње грађевинског објекта на основу уговора о заједничкој изградњи сматра да су извршена два промета, односно размена добара између извођача радова и инвеститора у смислу члана 4. став 3. тачка 8. Закона о ПДВ. На основу овог становишта тужени орган је закључио да је правилно ожалбеним решењима тужиоцу утврђено право на порез и кредит и утврђена обавеза ПДВ-а у пореском периоду од 01.01.2005. године до 30.04.2006. године, уз обрачун и уплату камате за сваки порески период, са образложењем да је тужилац као извођач радова, приликом испоруке грађевинског објекта инвеститору, који је предмет заједничке изградње, дужан да у складу са чланом 4. став 3. тачка 6. Закона о ПДВ обрачуна ПДВ по стопи од 18% на

основицу коју сагласно члану 17. став 4. истог закона чини тржишна вредност грађевинског објекта који извођач радова добија у размени по основу уговора о заједничкој градњи. По становишту туженог органа носиоци грађевинске дозволе – физичка лица који нису обвезници ПДВ-а, дужна су да на део објекта који преносе извођачу радова плате порез на пренос апсолутних права по стопи од 5%. За своју одлуку тужени орган је дао јасне, аргументоване и на закону засноване разлоге које у свему као правилне прихвата и Врховни суд Србије при том је тужени у смислу члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку оценио жалбене наводе тужиоца, који се у свим жалбама свде на оспоравање плаћања ПДВ-а од стране тужиоца као инвеститора објекта.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је тужилац закључио 4 Уговора о заједничкој градњи – суинвестирању са сувласницима раније постојећег објекта пре добијања одобрења за изградњу и да је у моменту добијања грађевинске дозволе имао статус инвеститора, али је нашао да се овакво становиште тужиоца не може прихватити као правилно јер тужилац није лице за чије се потребе гради објекат односно које финансира изградњу објекта и на чије име се издаје одобрење за изградњу, а како је дефинисан појам инвеститора у члану 2. став 1. тачка 30. Закона о планирању и изградњи. Због тога тужилац није имао статус инвеститора у моменту добијања грађевинске дозволе, како се то наводи у тужби, будући да су носиоци грађевинске дозволе физичка лица са којима је тужилац закључио Уговоре о заједничкој изградњи. Поред тога и земљишно књижни суд – Други општински суд у Београду је решењем Дн. 11636/06 од 07.07.2006. године на које се тужилац позива, извршио укњижбу права власништава на стамбено – пословном објекту кући Кбр. ___ у Улици аа, спратности ПО+П+6 са описаним посебним деловима у корист инвеститора ВВ, ГГ, ДД и ИИ, са неопредељеним деловима и истим решењем извршио укњижбу права власништава на посебним деловима објекта са досадашњих власника – физичких лица у корист тужиоца. Указивање тужиоца на различиту примену закона од стране пореских органа није од значаја за законитост побијаног решења. Суд је ценио и наводе тужиоца да је обрачун пореза на додатну вредност требало извршити као стварну вредност рада и материјала које је тужилац уложио у изградњу објекта као што је то наведено у окончаној ситуацији број 85/06 од 28.02.2006. године, такође нису од утицаја на законитост оспореног решења јер је пореска основица правилно утврђена у висини тржишне вредности грађевинског објекта који извођач радова добија у размени по основу уговора о заједничкој изградњи у смислу члана 17. став 4. Закона о ПДВ, а не на основу вредности рада и материјала како то предлаже тужилац.

Са изнетих разлога, а налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 11.12.2007. године, У. 5839/06

Записничар Председник већа-судија

Јелена Тишма - Јовановић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ